

шение на Комитетътъ. Съко едно разрѣшеніе за да се даждъ пари трѣбва да е писмено.

Чл. 8. Кассиринтъ на сѣкий частенъ комитетъ ще събира пари отъ комитетскитѣ членове и отъ други родолюбиви лица, на които ще да дава расписки за приетото количество. Тия пари ще да се даватъ на главниятъ касперъ само по заповѣдта на Централниятъ Комитетъ.

Чл. 9. Сѣкий частенъ Комитетъ ще да се старае да приготвява хора за бой, спорѣдъ чл. 1. гл. I. Като полага особенни грижи за събиране пари, които сж потрѣбни за поддържаніето на комитетскитѣ нужди и предъ и подиръ *захващаніето на революцията*.

Чл. 10. Частнитѣ Комитети сж длъжни да съобщаватъ на Централниятъ Комитетъ: а) отъ колко села се състои околността имъ; б) въ кое село колко жители има, отъ каква сж народностъ и по колко; в) колко има Българи юнаци, способни да носятъ оружје, и колко сж готови на първъ позивъ; г) колко оружје има и какво е; д) има ли въ околността имъ хора *способни* за *войводи* и на кое мѣсто се намиратъ; е) колко може да се събере въ нужно време *жито, ечмикъ, сѣно, слама* и *сичко*, щото е потрѣбно за хората и за животнитѣ; ж) колко може да има волове, овце, крави, конѣ, кози и др; з) колко ахѣра има и за по колко животни.

Чл. 11. Никой отъ частнитѣ Комитети не може да стѣпя въ сношение съ дѣйци отъ други народности относително за народната ни цѣль, освѣнъ съ позволеніето на Централния Комитетъ, който има това право спорѣдъ чл. 4. гл. I.

Чл. 12. Сѣки членъ, — отъ който и отъ каквото и да е Комитетъ — ако бжде принуденъ да се отдалечи отъ градътъ или селото, дѣто живѣе той е длъженъ да каже на Комитетъ отъ който зависи.

Чл. 13. Сѣки членъ отъ *революционернитѣ работници* трѣбва да знае самъ, но да тай на сърдцето си